

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Адреса:
Cor. Pritchard Ave. and McGregor
Winnipeg, Man., Canada.

The Provincial
Library
City

UKRAINIAN LABOR NEWS

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday.

Address:
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man., Canada.

PK VI

Ч. 8.

СУБОТА, 26. СІЧНЯ 1924.

WINNIPEG, MAN.

SATURDAY, JANUARY 26th, 1924.

No. 8.

VOL. VI.

НИКОЛАЙ ЛЕНІН ПОМЕР

ГОЛОВА ПЕРШОГО РАДЯНСЬКОГО ПРАВИТЕЛЬСТВА УПОКОЇВСЯ 21. СІЧНЯ.

СМЕРТЬ ПРОВІДНИКА СВІТОВОГО ПРОЛЕТАРІАТУ Є ВАЖКИМ УДАРОМ ДЛЯ МІЛІОНІВ ЙОГО ПОСЛІДОВНИКІВ.

МОСКВА, 22. січня. — Николай Ленин помер. Голова Ради Народних Комісарів Союзу Соціалістичних Радянських Республік і провідник світового пролетаріату упокоївся в понеділок о год. 5.30 по полудні.

Смерть захопила Леніна в селі Горки, недалеко Москви, де він перебував підчас своєї недуги. Серцева недуга і параліч були причиною смерті.

Підчас смерті Леніна при нім були його жінка, старенька матір і найблизші товариші з Комуністичної Партії.

В останніх часах здоров'я Леніна значно погіршилося і многи предсказували, що він поверне вневдовзі до своєї праці. Як лиш урядово оповіщено про смерть Леніна, на всіх державних будинках і на многих приватних домах поспукано на знак жалоби прапори до половини маштів.

Рада Народних Комісарів відбула засідання, на яким вироблено плани похорону, що має відбутися в суботу.

Сподіються, що в день похорону відбудеться найбільша публична жалобна демонстрація, яку лише знає російська історія.

Тіло буде привезено до Москви і до суботи буде лежати в Кремлю. В суботу його похоронять на Червоній Площі побіч могили Свердлова, одного з близьких товаришів Леніна в днях революції. На тій самій площі є похований американський комуніст Джан Рід.

Смерть Леніна є великим ударом для мільйонів його послідовників. Покійного вождя світового пролетаріату вважають за одного з найбільших людей новітнього часу.

КАЛІНІН СПОВІЩАЄ ДЕЛЕГАТІВ ПРО СМЕРТЬ ІЛІЧА.

Перше публичне оповіщення про смерть Леніна зробив М. Калінін, голова Центрального Виконавчого Комітету С.С. Р.Р., сьогодні о год. 11.30 перед полуднем в Большому театрі, де відбувався конгрес Рад.

Делегати зібралися, щоби відсвяткувати річницю першого революційного повстання в Петрограді. На сцені появилися зі сльозами в очах Каменев, Зіновев і Сталін. Зібрані негайно пізнали, що на країну випала якась велика трагедія.

Калінін підійшов на фронт сцени і зломаним голосом почав уривано говорити.

"Товариші!", — сказав він крізь плач, стараніся говорити голосно, але безуспішно, — "нашого товариша Іліча нема більше між нами".

Бесідин перестав говорити, а зібрані делегати — мушнини і жінчини — подалися наперед на своїх місцях.

"Наш улюблений товариш упокоївся вчора вечером. Все, що остало для нас, це його світлі науки, які він поділив з собою".

Очевидно Калінін мав на думці дещо більше сказати, однак він не міг говорити. Він склав голову і сів на своїх місці. Через якийсь час зібрані сиділи мов поражені громом. Потім наступив великий плач. В своїм смутку мушнини тяжко зітхали, а жінчини хлипали. Декотрі жінчини-делегатки зімліли.

По вулицях машерували військові оркестри і грали похоронні гимни.

ПРОФЕСОР ФЕРСТЕР ПРО НЕДУГУ ЛЕНІНА.

Підчас недуги Леніна його лічив між иншими професор Ферстер, німецький спеціаліст, який був покликаний до Москви вчасною весною минушого року. В той час він сказав, що недугу Леніна спричинила рана на правій боці шиї, завдана около чотири роки тому назад. Ферстер сказав, що зістала перетята мала артерія і через це зменшився налив крові до правого боку мозку.

Другий лікар Леніна, професор Крамер, вивчений в Німецькій російській спеціаліст, узнав Ленінову недугу як звичайний параліч і приписав пацієнтові цікавий спочинок і тишину. В часі слабости Леніна при нім завжди були його сестра і жінка.

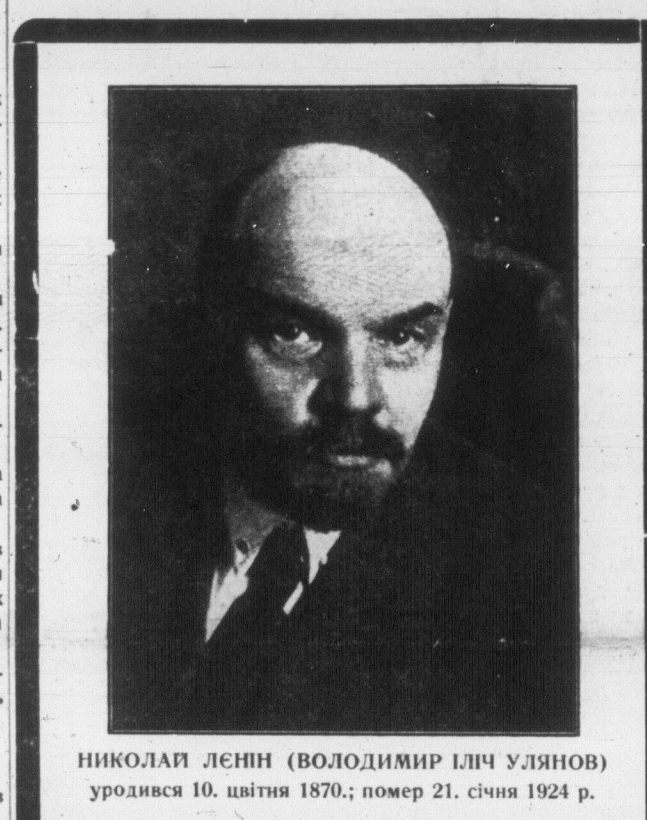
Жінка Леніна, Крупська, є відома як крайня комуністка. Вона була заслана на Сибір і там познакомилася з Леніном та вийшла за него заміж. Дітей вони не мали.

СТАЛІН МОЖЛИВИЙ НАСЛІДНИК ІЛІЧА ЯК ГОЛОВА ПРАВИТЕЛЬСТВА СОЮЗА СОЦ. РАД. РЕПУБЛІК.

МОСКВА, 22. січня. — В тугіх політичних кругах пакує переконання, що на місце Леніна, як голови правительства С.С.Р.Р., приде Сталін, народний комісар національностей, хоч всі признають, що в дійсности ніхто не зможе заступити такою умом, яким був Ленін.

Сталін з походження є Грузиним і аристократом. Однак своє життя він провів серед народу. Крім уряду народного комісара національностей, він є також секретарем Комуністичної Партії.

Робітниче Правительство у Великій Британії

НИКОЛАЙ ЛЕНІН (ВОЛОДИМИР ІЛІЧ УЛЯНОВ) уродився 10. січня 1870.; помер 21. січня 1924 р.

ПЕРЕВЕЗЕННЯ ТІЛА Н. ЛЕНІНА З СЕЛА ГОРКИ ДО МОСКВИ.

РОБІТНИКИ ЗІ ВСІХ КРАЇН ВИСІЛАЮТЬ ДО МОСКВИ КОНДОЛЕНЦІЙНІ ТЕЛЕГРАМИ.

МОСКВА, 23. січня. — Зі всіх сторін наплавляють до Москви каблєграми, які показують, що світ оплакує смерть Леніна. Каблєграми наспіли від робітничих організацій многих міст Європи і від комуністів всіх країн; наспіли також формальні кондоленції від деяких правительств, що визнали радянське правительтво.

"Дом Союзов", де лежить тіло Леніна, привезене з села Горки, находиться недалеко площі Большого театру і на цій площі від довітку почала збиратися велика товпа народа, щоби побачити вечером тіло Леніна, до якого буде допущена публіка.

День і ніч, аж до похорону в суботу, жалібна процесія буде проходити попри тіло Леніна. Коло труни буде стояти почетна сторожа, зложена з членів Центрального Екзекутивного Комітету Комуністичної Партії. Сторожа буде змінюватися що 10 минут.

Сумні обличчя, з сльозами в очах, стояли здвож дороги, котрою везено тіло Леніна з села Горки до Москви.

Сільський дім, де помер Ленін, був переповнений плачучими селянами як лиш розвіднювалося. О год. 11-й перед полуднем похоронна процесія вирушила з дому. Серед тих, що несли труну, були Каменев, Зіновев, Бухарін і Томський.

Вони перенесли труну через широку вулицю села до малої залізничної стації. Там чекав похоронний потяг. Його сім вагонів були удекоровані червоними і чорними прапорами. Червоні — під якими Ленін вів робітників і селян, — чорні — ознака смутку.

Коли потяг переїздив через селянські оселі, селяни стояли на полях або зібрані в громади по боках стації.

О год. 1-й по полудні потяг прибув до Москви. На него чекала велика товпа людей. Труну знов несли державні мужи три милі вулицями міста аж до "Дому Союзов". По дорозі стояли засмувані великі товпи народа.

РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ А ФРАНЦУСЬКО-ЧЕСЬКИЙ ДОГОВІР.

Радянський уряд звернув увагу на договірно-економічного підмога Франції з Чехословащиною, в Гітлія Німеччини. Радянська якому вони умовилися, що до свого майбутнього відношення до С.С.Р.Р. Чехословащина Франція відхилилася від своєї посередничості між С.С. Р.Р. а Францією. Франція домагається від С.С.Р.Р. резни-

З РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

При Всеукраїнській Академії Наук улаштовано з осені м. р. лекції по марксизму. Читати лекції був запрошений проф. Гермайзе. Мета викладів — познайомити співробітників Академії з основними твердженнями марксизму. Проф. Гермайзе ввів тепер також і семінарську працю. Кількість слухачів велика.

СЕМІНАР УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ.

При київському губернському професорському "Робос" закладено Семінар української культури з проф. Гермайзе на чолі. 7 грудня відбулось організаційне засідання членів семінара. Поки до семінара складається з трох секцій: 1) історично-економічної, 2) літературної і 3) мистецької, але зі зростом числа членів мають бути утворені ще секції революційного руху, мови, педагогічна, природничо-математична та інші.

АРХІВИ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет визнає за необхідне перевезти в Москву архівний матеріал, який має великий інтерес для історії революційного та радянського будівництва на Україні; рівнож ухвалено перевезти у Харків архівні матеріали великої вартости з Ростову на Дону, а до Києва архівні матеріали з Кам'янка на Поділлі.

ЕКСПОРТ ЦУКРУ.

Одеська контора Цукрокресту задумує вивезти багато цукру до Персії, Фінляндії та до Владивостоку. Незабаром через одеський порт має бути вивезено понад 1,500,000 пудів цукру. Увесь цукор призначений на експорт українського виробу. Якістю рівняється першодержавному.

ПЕРЕГОВОРІ С.С.Р.Р. З РУМУНІЄЮ.

Румунська делегація перебувала хвилево в переговорах з Рад. Республіками, які однак незадовго будуть успішно покінчені. В головних питаннях досягнуто вже порозуміння. Незабаром має бути заключений договір, на основі котрого питання експорту й імпорту будуть вирішені зі взаїмними пользами, а також дійде до взаїмного усталення залізничного руху.

Р.К.П. МАЄ 427.864 ЧЛЕНІВ.

Російська Комуністична Партія числяла з днем 1. січня 1924 р. 427.864 членів і кандидатів. В порівнянні з попереднім роком число дійсних членів зменшилось о 4%, а число кандидатів збільшилось.

РАМСЕЙ МЕКДОНАЛД ПРЕМІСРОМ І МІНІСТРОМ ЗАГРАНИЧНИХ СПРАВ.

В СКЛАД КАБІНЕТУ ВХОДЯТЬ ДЖ. Р. КЛАЙНС, ФІЛІП СНОВДЕН, АРТУР ГЕНДЕРСОН, ДЖ. Г. ТОМАС, СІДНЕЙ ВЕББ І ІНШІ.

ЛОНДОН, 22. січня. — Прем'єр міністрів Балдвин вручив нині королеви свою резигнацію, як також своїх міністрів. Король прийняв резигнацію і покликав Рамсея МекДоналда, провідника Партії Праці, на авдієнцію.

МекДоналд прибув на авдієнцію до короля, яка тривала годину. Король попросив МекДоналда сформуувати правительство і він прийняв поручення.

В новім правительстві МекДоналд обійме уряд прем'єра і міністра заграничних справ.

Коли отворено парламент, Балдвин сповістив посабі про резигнацію правительства і про прийняття її кородем. Після цього він вніс, щоби відкрити парламент до 12 лютого, який то день вибрано на прийняття нового правительства.

Балдвин сказав, що члени його кабінету задержать свої місця, доки не будуть назначені члени нового министерства.

СКЛАД ПЕРШОГО АНГЛІЙСЬКОГО РОБІТНИЧОГО УРАДУ

ЛОНДОН, 22. січня. — Сьогодні по полудні оповіщено урядово такий склад нового робітничого кабінету:

Рамсей МекДоналд, прем'єр і секретар заграничних справ. Джан Роберт Клайнс, лорд прайві сіл і заступник провідника в палаті громад.

Лорд Пармур, лорд президент ради.

Віскавіт Галдейн, лорд кашлєр.

Філіп Сновден, державний скаржник.

Артур Гендерсон, секретар домашних справ.

Дж. Г. Томас, секретар колоній.

Стефен Волш, секретар війни.

Сер Сідней Олівер, голова представництва Індії.

Бріг-ген. Кристофер Тамсон, міністер воздухоплавства.

Віскавіт Чельсфорд, перший лорд адміралії.

Сідней Вебб, президент торговельної ради.

Джан Вітлей, міністер здоров'я.

Ноел Бакстон, міністер рільництва.

Віліям Адамсон, президент просвітної ради.

Томас Шо, міністер праці.

Вернон-Гартсгорн, генеральний поштомайстер.

Полк Джошуа Веджвуд, канцлер для князівства Ленкестер.

Ф. В. Джоветт, комісар публичних робіт.

ІНШІ ЧЛЕНИ МІНІСТЕРСТВА І ПІДСЕКРЕТАРІ.

ЛОНДОН, 23. січня. — Новий прем'єр міністрів Дж. Рамсей МекДоналд закінчив формування свого министерства. Назначення решти членів нового правительства оповіщено нині в урядовій листі. Ними є:

Фридерік Овен Робертс, міністер пенсій.

Петрик-Гестингс, генеральний повномочник.

Геєри Слессер, генеральний прокуратор.

Віліям Грегам, фінансовий секретар скарбу.

Джан Джеймс Лосон, фінансовий секретар министерства війни.

Бен Чарл'с Спур, парламентарний секретар скарбу.

На підсекретарів назначено слідуєщих: Війни — Клемент Ричард Етлі; колоній — Сідней Арнолд; заграничних справ — Артур Понсонбі; домашних справ — Райс Джон Лейвіс; Індії — проф. Роберт Ричардс; здоров'я для Складяї — Джеймс Стюарт.

Слідуючі є парламентарними секретарями, всі члени палати громад: Адміністрації — Чарл'с Аммонс; рільництва — Волтер Смит; торговельної ради — Алберт Віктор Александер; освіти — Морган Джебс; міністра здоров'я — Артур Грінвуд; праці — Маргарита Бондфілд; департаменту копадень — Емануел Шинвел; заморської торговлі — Віліям Лонд.

Ліста назначених вчора становить кабінет. Оповіщені в нинішній листі стоять поза кабінетом.

ІТАЛІЙСЬКИЙ ПРЕДСТАВНИК В С.С.Р.Р.

Доносьть, що італійським представником в Союзі Соц. Рад. Республік має бути іменований дотеперішній міністер почт Ді Цезаро.

АРЕШТОВАННЯ КОМУНІСТІВ В ІТАЛІЇ.

Поліція в Больонії арештувала 15 соціялістів і комуністів на тайних зборах, між ними директор "Аванті" і кілька послів.

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришення "Українських Робітничих Вістей".

Передплата на рік \$4.00
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man., Canada

Непоміщення в газеті рукописів не звертається, хіба що дописувачеві
визначити, що брже звороту своєї рукописи на саучай її непоміщен-
ня та залучити поштову марку на її пересилку.

ВОДЬ ВСЕСВІТНОГО ПРОЛЕТАРІАТУ ПОМЕР!

Він угадав свою мету:
стремить до неї напрогнень,
і кожний б'їв його серцець
несе — веслу в цвїту.
Прямуй же, страднику святий:
Твої шляхи — широко розлягань,
Твої пісні даєть розлягань,
в Твоїх словах — вогонь мети!

В. Чумак.

Ударом зрушив комунар
Бетонно-світові підпори,
І над розляганьтєм хмар —
Червоної зорі
Зорі!

В. Едан.

Великий Водь всесвітнього пролетаріату помер!
Творець робітничо-селянської держави знеможений відій-
шов на вічний спочинок.

Володимир Іліч Ульянов — Ленін помер в понеділок 21.
січня 1924 року!

Ви чуєте? Володимир Іліч помер! Невже це правда?
Невже Батько осиротив мільйони дітей? Так. Суворо дій-
сність. Груба, безжалісна дійсність...

Володимир Іліч — помер!

Похилям голови свої низько бо Його більше немає. Він
відійшов далеко, тільки Великий — Безсмертний Дух Його Ге-
нія вітає над робітництвом і бідністю цілого світа. Сумно
бренить по всіх частях світа ця вістка. Сумно-пресумно кло-
нитись голови робітників та бідних селян. В глибокий — чорний
смуток окутаєся велика Спілка Радянських Республік і міль-
йони вілних голів похилялись низько до землі.

— Земле! Вілня земле! Ти була невільною, закріпоше-
ною і зродила Великого Учителя, Безсмертного Камінар. А
ось зараз ти вільна, роскута і — забираєш Його до себе. Чо-
му така невдячність?

— Земле! Вілня земле! Поверни Його назад!

Від двох літ Ленін був прикований недугою до ліжка.
Часто доносива преса, що стан Його здоров'я дуже заргоже-
ний. Мільйони працюючих в цілому світі з запертим віддиком
в грудях слїдували за здоров'ям свого Учителя і Водьа.
Кожний від двох літ, був готовий на це, що невлаганна смерть
таж забере Дорогого Володимира Іліча. Але якось ніхто не
хотів вірити. Мимоволі, мільйонна армія учеників Леніна, роз-
сіпана по всіх усяодах світа, скрізь, де тільки живуть люде і де
панує неволя та визиск, не хотїли повірити, що Він може по-
мерти. Мільйонний колектив працюючих всесвіту, якось не-
свідомо вповів в себе попити, що Володимир Іліч — невміру-
щий, безсмертний. Бо праця Його була великанська, праця
не смертної людини, а безсмертного Генія, якого родять тіль-
ки в рідні-годи столїття.

Тому не дивниця, що вістка про смерть Леніна впаде не-
сподіваним громом. Всї надїялися і невірили. Але замкнули-
ся очі Великого Учителя і низько похилялися засумовані голо-
ви мільйонів учеників Його.

Володимир Іліч Ульянов — Ленін помер! Ви чуєте? Чу-
єте, як бистро забився стрївоженї серця всесвітнього робіт-
ництва і селянства?

Це замість похоронних дзвонів.

ХТО БУВ ЛЕНІН?

Ленін був не тільки головою радянського уряду. Не тіль-
ки творцем робітничо-селянського республік. Він був мозгом
всесвітнього робітничого руху. Він був одним з тих, в якому
зосереджувались всі бажання, всі болї і страждання бідноти
цілого світа. Він думав за всіх. Він предбачував всі можли-
вості за всіх. Ленін не існував, як одиниця, як приватна люди-
на. Особистого життя в нього не було. Його життя — це
життя широких мільйонів мас працюючих. Це найбільш по-
пулярна і величяна постать людини, за останні столїття.

В своїй великій праці, Ленін не був суворим-безоглядним
диктатором. Звичайно диктатор має в своїх кругах певний
гурт людеї настроєних ворожо до нього. Але такого випадку
не було в праці Леніна. Хто пізнав Його, хто вглибився в Його
роботу, той поневоли з великою пошаною, з фанатичною на-
божністю дивився на нього.

Ленін — був останній, найвищий шабел бажань всесвіт-
ного робітництва. Ленін — це останнє слово, над яким не
було вже нічого вищого. Слово Леніна — було святе, непере-
можне, певне. Але це не було слово диктатора, що користу-
ється правами влади. Ні! Це було слово Генія, який ніколи
не помилується в своїх міркуваннях.

Ленін не сказав в своїому життї ані одної порожньої фраз-
и. Він не живива ніколи слів для ефекту, для прикраси. Він
говорив все обдумано, глибоко, поважно і тяжко, і кожне сло-
во мало окреме своє значіння. Його грудьми говорили бажан-
ня мільйонного колективу працюючих. Він ніколи не закривав
правади. Навіть болочї сторїнки з життя своїх товаришів по
партії Він відкривав для публичного осуду і цим виховував все
новї і новї кадри певних, чесних та свідомих борців. Ленін —
наскрізь чиста прозора душа. Ленін — символ справедливості
працюючих цілого світа. Він найвища честь, найвища і непо-
борна Ідея.

Тому не дивно, що навіть ідейні вороги, буржуазія цілого
світа, віднеслася з пошаною до Великого Бунтаря і в день Його
смерті ніхто з розумних іротивників не сказав злого, нахаб-
ного слова.

Карло Маркс дав теорію, вказівки і підвалини для буду-
вання нового — соціалістичного світа. Ленін — послїдовник

Маркса, перевів цю теорію практично в життя і перший в історії
людства створив дійсну, міцну робітничо-селянську державу.

Єднання мїйського робітництва з селянством перевів ні-
хто инший, тільки Ленін.

Органїзацію селянської бідноти — перевів Ленін.
Справедливе вирішення національного питання для всіх
націй, що заселяють велику Спілку Радянських Республік —
діло Леніна.

Передання фабрик робітникам і землі бідним селянам —
це здійснення думки Леніна.

Ані одної чорної плями не було в довголітній — тяжкій
праці Леніна. І ця чиста, чесна і крайню ідейна Його праця
найшла широкий відгомін в цілому світі.

Але Ленін був теж ученим. Він — людина всебічно освіче-
на. Людина, що була необхідна в кожній діяльнї життя. Ре-
волюціонер — борець, політик, економіст, ученик, вожд міль-
йонів, партійний теоретик, голова уряду величезної держави,
незрівняний проповідник комуністичних ідей, далекозорий ди-
пломат, генїальний будівничий.

На народження таких людеї складаються цілі столїття, де-
сятки — сотні столїть.

КОРОТКИЙ ЖИТТЄПИС ЛЕНІНА.

Володимир Іліч Ульянов, що відомий більше в світі під
партійним псевдонїмом (прибраним назвиском з царських ча-
сів), як Микола Ленін, уродився 10. квітня 1870 року в дворян-
ській родині в мїсті Симбірську в Росії, де його батько Ілля
Миколаєвич Ульянов був директором народної школи. Вже на
примірї батька молодий Володимир бачив, яка дика сваволя
царського самодержав'я і біднота та темнота широких-народ-
них мас.

Коли Ленін був в останній класї гімназії, в 1887 році рід-
ний брат його Олександр, що в той час, як революціонер під-
готовляв змаха на кровожадного царя Олександра II, був ар-
ештований і повішений царським урядом. Героїська смерть
брата зробила велике вражіння на 17-літнього Володимира. З
цього часу він починає брати участь в підпільних револю-
ційних організаціях. По скінченню гімназії він поступив на
правничий факультет в казанському університеті, але за місяць
його виключили за революційну діяльність серед студентства.

Від 1892 року, проживаючи в Петербурзі, займався енергій-
ною організацією робітників і пропагандою соціалїзму.

В 1895 році оснував першу масову робітничу організацію
в Росії: "Союз боротьби за визволення робітничої класи". За
недовгу працю в цій організації, Володимир Іліч попадає на
2 роки в тюрму, а потім на заслання в далекий Сибір.

На заслання Ленін закінчив свою першу велику-наукову
працю: "Розвиток капіталїзму в Росії".

Скінчивши заслання, вїхав за границю, де разом з визна-
чим соціалістичним теоретиком Плехановим, Мартовим і ин-
шими марксістами, заложив першу соціал-демократичну газету
"Іскра", в якій, не обмежуючись царською цензурою, повів
завазту боротьбу відразу на три фронти: з самодержавем, з
капіталїзмом і з дрібнобуржуазним соціалїзмом, що вирисову-
вався в той час в інтелігентській новопоставшїй партії соціалі-
стів-революціонерів. Газету цю нелегальною дорогою пере-
силали для широкого поширення в Росії.

Цякими літами невтомно працював Ленін над пробуджен-
ням революційної свідомості серед робітників і над організа-
цією міцної революційної-соціалістичної партії.

В 1903 році відбувся 2-ий зїзд Російської Соціал-Демокра-
тичної Робітничої Партії в Лондоні, на якому прийшло до рос-
колу Партії. Більшість делегатів зїзду погодилася на револю-
ційну тактику пропоновану Ленїном, меншість залишилася на
старих позиціях угодовства з своїм провідником Мартовим. З
цього й походить назва: більшовики (більшість голосів на
зїзді) і меншевики (меншість).

В 1905 році підчас першої революції, Ленін повернувся в
Росію і був одним з найвизначніших керманів руху. В 1907
році після здушення революції царизмом, він був приневолений
вїхати знов за границю, де й виступає цим разом на арені сві-
тового соціалістичного руху, як член Міжнародного Бюро.

ЛЕНІН ПІДЧАС СВІТОВОЇ ВІЙНИ.

З початком війни, серед туманів брехні і патріотичної ду-
рнїки, крїзь гуркіт гармат, стони вираючих і плач вїдів та сир-
отів, Володимир Іліч перший в цілому світі підняв свій голос
проти винищення робітництва і сільської бідноти, проти го-
сподарської руйни всего людства. В тодішній робітничій газеті
"Пролетар", що видавалася за границею, Ленін у відповідь
на клич соціал-патріотів: "Горожанський мир в ім'я війни!",
трїмко крикнув:

— "Горожанська війна в ім'я миру і братерства всіх працю-
ючих!"

На протязі трох літ війни в статтях на російській, німецькій,
французькій-мовах завазто бореться проти війни, проти
соціал-імперіалїзму і високо держить прапор інтернаціоналізму.

В той час керує виданнями газет: "Соціал-Демократ", "Ко-
муніст" і "Фоботе". Також являється одним з організаторів
Цїммервальдської Міжнародної Конференції, що була зарод-
ком III-го Інтернаціоналу.

Своєю працею за границею, Ленін здобув великий вплив
на лїву частину європейського соціалістичного руху, головню
в Швеції, Франції і Німеччині, за що викликав проти себе вели-
ке обурення урядів та буржуазії тих країн.

З вїбухом революції в Росії 1917 року, Ленін вїхав туди.
Домовився переїздити з Швайцарії через територію Німеччини.
Нїмецький уряд і буржуазія бодлясь Леніна на стільки, що пе-
ревели його з товаришами в замкненому товарному вагоні.

В Росії вже не було царя, а буржуазно-демократична ре-
спубліка. Всї одушевлялися свободою, всі носили червоні
стрічки. І робітники і буржуазія. І ось, в один прекрасний
день появилася в Петербурзі Ленін. Тисячна маса робітників
вїшла зустрічати його, та привітати з революцією. Але всі
здивувались, коли почувли, що Ленін гордо заявив:

— Це це не революція! Це це не свобода! Вся влада му-
сить бути в руках робітників і селян! Вся влада радам!

І з першого дня Володимир Іліч повів активну, непримир-
ливу боротьбу проти продовження війни, та за захоплення
державної влади в руки робітників і селян. Тодїшній буржу-
азно-демократичний уряд "соціалїста" Керенського почав пе-
реслїдувати Леніна, але робітники не дозволили, щоб їх учи-
тель і вожд поїав в соціал-патріотичну тюрму. Вони доводо
переховували його між собою і тільки велике повстання робіт-
ників в жовтні 1917 року видвинуло Володимира Іліча з під-
земелля. Влада перейшла в руки робітничо-селянських рад, а
Леніна обрали головою радянського уряду. В той час Він при-
ступив до організації міцної-дисциплінованої партії, яку (в на-
м'яг "Союза Комунїстів" 1847 року, що був першим ядром су-
часного Інтернаціоналу) назвали Комунїстичною Пар-
тією.

На землях буншїй російської імперії закипів хаос. З фрон-
ту наступали війська німецького кайзера Вїльгельма II, а у
внутрї країни розгорїлася горожанська війна. Треба було ря-
тувати революцію. І за порадою Леніна — радянський уряд
почав переговори з Німцями і висїдом був берестейський
мир.

Берестейський мир для радянської влади був страшенно
тяжкий, але для Леніна було ясно, що зруйноване трохиїтною
війною селянство не зможе довго вдержатися, щоб добути
корисного мира. Ленін предбачував, що швидко прийде час,
в якому мирний договір з кайзерською Німеччиною буде
безвартісним папірцем. Але не всі розуміли так. Навіть чле-
ни Комунїстичної Партії повели боротьбу проти Іліча. Та час
доказав непомилувість Великого Водьа. Грїнула німецька ре-
волюція, стрїмгодов полетів Вїльгельм, а з ним не стало й бе-
рестейського мира.

ДАЛЕКОЗОРИСТЬ ЛЕНІНА.

З усіх боків почали наступати чорні орди буржуазії, щоб
знищити робітничо-селянську владу. В цих критичних хвилях,
Володимир Іліч ніколи не тратив рівноваги і холоднокровно
працював. Його величезній пам'ятї та пильности дивувалися
всі найбільші ученї. Він, в найтяжї хвилини, прекрасно знав
про найменші політичні події в цілому світі, в кожній країні.
Він не тільки управляв величезною державою, але й творив її,
будував, керував цілим робітничим рухом в світі і працював,
як ученик. Не людина, а Велитель.

В 1919 році, павна агента чорної контрреволюції Фая
Каплан, зробила атентат на Дорогого Іліча і на робітничому
мітїнгу тяжко ранила його. Вістка ця страшно подїдала на
працюючї маси і по всіх землях Радянської Федерації вони в
бестямї відповіли червоним терором проти буржуазії. Ленін
повільно виздоровів.

Соціалістична-радянська влада, після трохрїчної-невтом-
ної боротьби, перемогла всіх ворогів і влязла до відбудови
країни. Але Ленін зрозумів, що не вдержатися радянській ро-
бітничо-селянській державі довго такою, якою вона повинна
бути. Бо вона — острів серед буржуазного світового моря, а
в першїй мїрі європейського.

І він сказав:

— Хто наступає, мусить думати також про відступ.

Після війни — далекозорий Володимир Іліч заявив, що
доведеться повести нову економічну політику. Треба дозво-
лити на вільну торгівлю під контролею держави, треба зроби-
ти капітал — державним, народним. Це переходовий етап, за
яким поступено прокотиться хвиля дійсного — соціалістич-
ного життя. Ленін — незрівняний знавць широких мас і він
прекрасно знав, що будувати відразу з поганого матеріалу
щобув — годї. Треба виховати нових людеї, треба, щоб во-
ни були здібні до самостійного творення.

Як ніякі пляни, так і цей, не пішли марно. Ось, від трох
літ, Радянська Спілка відноситься все вище і виховує нове по-
коління. Але — невмолима — злобна доля недоволїла Васи-
ком Творець налюбуватися плодами своєї праці. Перетом-
лений, з відновленими ранами, робітничий Велетень ляг в ліж-
ко на два роки. Мільйони працюючих в цілому світі ждали-мо-
дилися до нього. Та цим разом здоров'я не повернулося.
В понеділок 21. січня 1924 року, о год. 5.50 вечером, Великий
Водь і Учителя, закрив свої стомленї очі, в невеличкому селі
Горки під Московію.

УЛЯНОВ ПОМЕР, АЛЕ ЛЕНІН ЖИВЕ!

З таким окликом виступила молодь Спілки Радянських
Республік. Молодь — яку виховав Володимир Іліч. Молоді
комунїсти, робітники і селяне, переконують себе і всіх, що:

Улянов помер, але Ленін живе!
Так Ленін буде жити. Його Дух Безсмертний. Він
живе скрізь, де топляться раби капіталу, де свавільствує на-
сильство і де течуть ріки неповинної кровї та слїз. Володи-
мир Іліч Ленін — ніколи не може вмерти в серцях працюючих
всесвіту.

Словом сильним, мов трубою
Мільйони зове з собою, —
Мільйони радо їдуть,
Бо-ж це голос Духа чуть...

В сьогоднішній день робітництво і бідне селянство всіх
країн, всіх націй, клонить низько голови свої перед Духом Ге-
ніа — Водьа. Немає в сьогоднішній день ані одної робітничої
свідомої хати, де не сумували.

Чи чуєте? Ленін помер!
Чуєте, як бистро забився стрївоженї серця всесвітнього ро-
бітництва і селянства?

Це замість похоронних дзвонів.
Прислухайтесь і держіть високо голови в гору. Стїйте
гордо! Чуєте? Його Великий Дух кличе до нас:

Пролетарї всіх країн, єднайтесь!

ДІТОЧІ ЛІТА ВОЛОДИМИРА ІЛІЧА ЛЕНІНА.

Діточї літа Іліча в селі Ко-
кушкіно, 40 верств від мїста
Казані, проходили, після опо-
відань селян, в дуже свобідних
обставинах. Ніхких приличнос-
тей і панських правил сім'я У-
льянових не виконувало. Бать-
ко Іліча ходив до селян, а ці
останні ходили до него за по-
м'яг і порадами. Мати розда-
вала безплатно селянам лікар-
ства і, здається була чимсь
в родї лікарні серед них. Хло-
пчик Володя також ходив в се-
ло, де у-ного були свої приятелі
по дитинстві.

Володя часто привозив з мї-
ста багато різноколірових
метелєвків і улаштував гри.
При тім він покористовувався
залишеним метелєком, і, на жаль-
ливих дітей, рідко бував побі-
джений.

Всі гри і забави кокушкін-
ської дїтвори штовмі були і ма-
лолітньому В. Ульянову. Крім
гри в метелєк, особливо лю-
бувався він самострілом (лу-
ком), зробленим з обруча.
З тим самострілом він ходив
далеко в поле, або до кришці
("Повари") і пробував під-
стрілювати там куликів, як це
робили і всі селянські діти.

Ходив і на нічліг. Роскїп-
ний уголок в лїсі, на поляни,
для пасовиска коней, около 3
— 4 верств від села. Нічліг
— прекрасна сторїнка в сіль-
ських побуті. Зібравшись на
нічліг, діти ставали дорослими

у власних очах. Там вони бу-
ли свобідними. І боляко й ве-
село. Казки, смїх, збитки та
шутки нощю при мерехотїтїно
зїр над їсом, тїні і лїсовї при-
види від "страшних" оповідань
і снів, іржання коней при ціл-
конїтїй нічній тишї робили не-
вільний нічліг в лїсі надзвичай-
но привабливим. І Володя, я-
кий любив природу, як свою
книжку, так захоплювався про-
гульками "по пущах лїсових"
і спірив з старшими, пускав
в рух всю свою красномовність
і щирість, щоб тільки переко-
нати їх взяти його з собою на
нічліг.

— Візьмїть мене та нічліг.
Я приготував чаю і цукру для
всїх. Огонь, розкладу, дров на-
доляю.

Але старші йому говорили:
— Ні, ні, Володю. Ти ма-
лий. В лїсі вони і медведї
живуть. Там відьма краде ма-
леньких — як-же ми тебе візь-
мемо.

Володя набрався хоробрості
і йшов за їх слїдами на нічліг.

Вїзник Феклія, Яків Дїмі-
трїєв (з села Апаська), пам'я-
тає Володю, коли йому було 2
— 3 роки. Він садив його на
бричку і вїзав в мїсто. І па-
мятає старшого брата — Оле-
ксандра. До вїзників з села
Кокучкіна було три четвертих
верств. Хлопцї залюбки бі-
гали до него, коли треба було

їхати в мїсто. Молодий, здоро-
вий Феклія носив хлопцїв на
руках як курчат. Хлопцї під-
ганяли його, різом запрягали
конї, і обитовники торжествен-
но підїжджали кїньми до будин-
ку Арлашевїх, де жила вся сі-
м'я Ульяновїх.

— Бойкі були обидва — о-
повідас синїй як мях, але я-
кий ще добре тримається, стар-
рик Феклія. — Володя був
спритніший за Олександра. Мо-
же це тому, що Олександр
вже був статїний.

З молодїю молодї Ульяновї
дїлилися всімї своїмї радоща-
ми. Сільські підростки через
своїх "поважних" приятелїв і
покровителїв знали і пробува-
ли всі смачні мїські рїчи. Кож-
ний приїзд з мїста Ульяновїх
був дїйним празником для се-
ла. Селянським дітям розда-
валися недорогі ласощі. Воло-
дя і Олександр вели себе "ге-
роями", оборонцями їх дїточїх
інтересів.

Потїм вже, коли стралясь
бїда на Ульяновїх, приятелї і
товаришї хлопцїв, жалючі і
в тайї співчуваючі, чим і як
могли відїдувалися їм тїми
самими щирими відьмаками
доброти і прихильства.

Ряпкуючи власною головою
і ставившем вїзника, Яків
Феклія без відмовляваннїса во-
зав Ульяновїх в мїсто, коли всі
вже були під владою полі-
ційної "засїки" і примушенї
були бути пїльниками при се-
лі Кокучкіно. Задли вїмко-
во нощами. І свого положення
і небезпекї, під яку вони підво-
дили вїзника, вони перод ним
не замовчували.

Ленін-хлопчик лишився в па-
мятї кокушкінських селян. Ко-
ли я розкрив перед ними дру-
ге число "Путї Революції"
з портретом Леніна 1887 року,
вони зразу пізнали в нїм свого
"спритного" Володю.

— Чому-б то не пізнати! Ось
він. При формї. Його діло,
що він. Так як сейчас бачу
його.

Цї вїдомостї вляла редакція
"Красної Ниви", а матеріалів
члена татарського Бюро Іспар-
та, який розпитував селян про
Леніна на мїсці.

ЛЕНІН ПРО РОЛЮ ДРІБНОЇ БУРЖУАЗІЇ.

Кожний спостерїгав, розумї-
ється, як дрібні хазяїчки ви-
биваються з сили, старіються
"вїйти в люде", попадає в дї-
снї хазяїни, піднесїся до ста-
ну "сильного" хазяїна, до ста-
ну буржуазії. Доки панує ка-
піталїзм, иншого виходу дріб-
ним хазяїн нема: або перейти
самим до стану капіталїстів (а
це можливе в найкращім разї
для одного дрібного хазяїчи-
ка із сотки), або перейти в
стан зруйнованого хазяїчика,
пївпролетаря, а відтак — про-
летаря. Так само і в політиці:
дрїбно-буржуазна демократія,
особливо в особї її провідників,
тягнеться за буржуазією. Провідники
дрїбно-буржуазної де-
мократії потїшають свої маси
обїянками і запевненнями на
рахунок можливості угоди з
великими капіталїстами, — в
кращім разї, на дуже короткий
час вони дістають від капіталї-
стів уступки для невеликої вер-
хньої верстви працюючих мас,
а у всім рїшучим, у всім важ-
ним дрібно-буржуазна демокра-
тія завсїгда опиняється в хво-
сті буржуазії, безсильним до-
датком її, послушною зброєю
в руках фїнансових королїв.

ХАРАКТЕРИСТИКА ЛЕНІНА.

Характеристику Леніна по-
дає рїзбар Альтман, який під-
час свого побуту в Московї о-
тримав дозвіл змодельовати
бюст Леніна. В часї моделюван-
ня Ленін ніколи нічого не ба-
лакав, все читав або писав.
Обїд Леніна тривав завсїгда не
більше як десять хвїнут. Безпо-
средно після обїду брався він
знов за працю. Коли бюст був
покінчений, то Ленін не сказав
про нього мистецтвї ані слова
похвали чи нагани. При пра-
цюванні Ленін сказав мистецтвї
лише "Adieu" і ані словечка
подяки. Альтман спостерїг під-
час своєї праці в Леніна зви-
чай від часу до часу повсїту-
вати собі носом.

Пам'яті Леніна.

Я пам'ятник вождем себе нерукотворный;
К нему не зарастет народная тропа.
Пушкин.

Ніхто з сучасних людей не збудував собі такого "нерукотворного" пам'ятника в серцях мільйонів працюючого й поневоленого люду як Ленін. Проїдуть довгі століття а імя Леніна буде жити в серцях мільйонів і мільярдів нового, вільного від панських утисків покоління. Воно буде жити й серед будучого безкласового суспільства, під будову якого Ленін після Маркса положив другу підвалину. Маркс положив підвалину теоретичну, а Ленін крім теоретичної, положив ще й практичну.

Проїдуть століття, а імя Леніна буде окружене ореолом пошани і любові. Про його науку, діяльність і працю будуть написані великі томи книг нових майбутніх теоретиків, нових борців за визволення працюючих мас з під капіталістичного гнету, нових вождів нової переходової доби — доби переходу від диктатури пролетаріату до доби, коли не буде ні влади ні диктатури, доби "без хлопа й пана".

Імя Леніна за життя його, особливо за життя від 1917 року до днів його хороби, було окружене надзвичайною любов'ю одних і ненавистю других. Але й запеклі вороги ідей Леніна признавали його геніяльність, хоч на зверх говорили що нічого, ненавиділи, хоч в своїй душі поважали, саркажили — але на саму славу його імені — дрожали.

Як голову ради народних комісарів першої в світі побідної республіки робітників і селян, Леніна боялися не тільки його вороги, але й приятелі та товариші по партії і по праці, боялися і люблячи. Грізний голова республіки-побідної, Ленін одночасно для всіх був близьким товаришем і братом.

Ленін був безмілосердним до своїх ворогів і одностороннім, якщо вони на це заслуговували, він був безмілосердним до себе самого, він бичував помилки і нетакт своїх товаришів по праці і по ідеї, він добачував у них міщанство там, де вони й самі його не добачили-б і говорив він це твердо, прилюдно і слово його було абсолютне. Вистарчало для него побачити в Москві на мітингу плякат з написом "Царству робітників і селян не буде кінця" — він обурювався, саркажи на мітингу в своїй промові підкреслював переходову ролю класу на шляху до майбутнього безкласового суспільства, а не до вічного "царства робітників і селян".

Коли в 1917 році після мартові революції Ленін прибув зі свого вигнання до Росії, проти него почалась шалена травля російської буржуазної і альянської преси. Його називали німецьким шпіоном і різними дешевенькими епітетами аж до закидів злодіяства включно. Цим буржуазія хотіла дискредитувати імя Леніна серед працюючих, відвернути від него увагу, а тим часом зробила крок навпаки. Один з російських сучасних пролетарських письменників пише з приводу цього:

"Адже буржуазні публіцисти, бажачи дійсно злякати Леніном публіку і натроюдити її проти него могод-б трітчим голосом сказати далеко страшніші слова:
— Це той, що закликає робітників відобрати у вас ваші дом-и й ваші фабрики! І волів ваших і ослів ваших! І білий хліб, і спокійне життя! Той, що заставить вас працювати, щоб істи, рубати дрова, щоб не замерзнути, стріляти, щоб не бути застрієним! Це той, що виверне ваше життя на виворіт! Во-вною на верха!

Буржуазні газетарі не говорили цих слів, бо самі боялися побачити їх на папері, боялися почути їх, боялися навіть в думці представити собі все те".
А відтак вся та дрібенька, ворожа революції міщанська маса сколибася перед непахитим авторитетом і чесністю Леніна, як оскопи. Так, як особи.

"Люде, вороже настроєні проти революції, непримиримі що до комуністів, відірвані від партії і віддають йому велике признание політичне і моральне" — каже той самий письменник.
Чому? Хіба Ленін був менше, а не більше грізним для буржуазії? Хіба він був м'ягчим, а не безмілосердним в тяжким поглуболюванню революції і зміцнюванню радянської влади на спинах її ворогів? Хіба він виділявся своїм "лібералізмом" і сентиментальніцям, а не навпаки?

Ні, не тому. А чомусь іншому.
Тому, що в Ленінові навіть вороги його бачуть чоловіка не сучасного, але пришовшого з другого, неминучого майбутнього світа, поіонера звіттам, зі світа здійсненого комунізму, світа, котрий скорше чи пізніше все одно прийде.
Ленін серед нас, комуністів, дійсно, може бути, єдиний чоловік звіттам, з майбутнього. Ми всі по вуха в повсякденний будиновітві й боротьбі, він-же, сильно-топучи ношам обломки старого світа, будуючи руками майбутне, пішов далеко вперед, в радість далечини грядущого світа і ніколи від них не відривався".

Леніна ненавиділи і люблячи, обожали і дрожали перед ним. А він не боявся назвати прилюдно "російським держимордою" навіть людину, натгнувшу на себе тогу комуніста, але на ділі мріявшу про "єдину недеїлімую Русь" якщо на "православну-ю", то нехай вже комуністичну, тільки в чисто російським єдино-недеїліським душі.
Ленін не знав компромісу, ні угодовства і в своїй праці чи діяльності він ніколи не остановлявся на половині дороги.
"Або розігнати Рад і цілковита демократизація армії, або корні-ловщина" — писав Ленін в вересні 1917 року.
"Або вся влада Радам і в центрі і на місцях, вся земля селя-нам сєйчас, ше до вирішення Установчих Зборів, або поміщики і капіталісти гальмують все, привертують владу поміщикам, до-водять сєлян до озлоблення і доведуть діло до безгранично жорстокого сєлянського повстання".
"Тільки диктатура пролетарів і незможних сєлян здібна зломити опір капіталістів, проявити дійсно величаву смілисть і рішучість влади, забезпечити собі самовідречену дійсно героїчну піддержку мас і в армії і в сєлянстві".
Ленін був прав, і тільки завдяки цим його огненним сло-вам в жовтні 1917 року влада перейшла в руки Радам. Із-за Леніна торжествувала. Ні довгі роки горожанської війни, ні бльоклада світових капіталістів, ні страшне стихійне нещастя — голод не зломали, навіть не захитали владу Рада.
А коли в 1921 році наступили скрутні часи в радянським го-сподарським будиновітві, безвихідність яких добачував дале-косягаий ум Леніна, він без жадних хитань рубав із-за плеча:

він проголошує вільну торгівлю, нову економічну політику. З права (буржуазія) закривала про банкруцтво комунізму, а з ліва закривала про зраду революційних завойовань на користь капіталістам.

Та не так це розумів Ленін. Бачучи на ділі, що комуністи уміють воювати, уміють умирати за ідею, але що з них не такі спритні будиновітви, як борці, він, затримуючи владу, головну ін-дустрію і заграничну торгівлю в руках комуністів, заставив приватних підприємців помагати комуністам відбудувати радянське господарство, заставив їх учити комуністів творчої буди-новітві праці і тим самим заставив їх скріпляти радянську владу, або іншими словами, заставив їх самим собі копати могилу. Бо коли радянська влада почує себе на трітчих господарчих но-гах, коли вона побачить, що може вже обійтися без помічників — приватних підприємців, вона подякує за услуги і знесе Неп-Ось і тепер вже, на передодні смерті Леніна, в вищих партій-них і радянських колах обговорювалося питання про скасован-ня Непа.

Ленін умер! Перша столиця Радянського Союзу утпає в чорних прапорах. Блискавкою розлетілася ця вістка по ці-лім світі й бльоче вдаряла по серцях мільйонів пролетарів.
Але ідея, наука Леніна не умерла. Вона же і буде жити вічно. Вона, посяяна на багатодімнім ґрунті, принесе працю-ючим цілого світа роскішні овочі.

Волинець.

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ ПРОЛЕТАРСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Вислів великого російського революціонера Чернішевського звучить: "Політична діяльність не є така гладка як хідник Невського проспекту. Не є революціонером той, після якого революція пролетаріату може існувати тільки "під умовами", що вона вадється легко і гладко, що пролетарі ріжних країв сєйчас притуплять до акції, що заздалегідь буде забезпечена перед уплатком, що революція буде йти широким, вільним і прямим шляхом на стрічу побіді, щоб тут і там на шля-ху до побіді не треба було поносити найтяжчих жертв, відвер-жувати в кріпостях ворожу облогу та щоб не мусілося раху-вати по вузеньких, недоступних, крутих і небезпечних гірсь-ких стежках. Не є революціонером той, що не визволився від педантизму обивательської інтелігенції — він за кожний раз буде ссочуватися в табор контрреволюційної буржуазії, як наші меншечки і соціалреволюціонери.

(Н. Ленін: Лист до американських робітників.)

З НАУКИ ЛЕНІНА.

Всяка революція означає острій перелом в життю величез-них мас народу. Якщо не дозрів такий перелом, то дійсна ре-волюція не може відбутися. І як всякий перелом в життю ко-жого чоловіка багатою його учить, заставляє його бажато пере-жити і відчути, так і революція дає всьому народу в короткий протяз часу найбільш змістовні і цінні лекції.
За час революції мільйони і десятки мільйонів людей навча-ються кожного тижня бльшому, чим протягом року звичайно-го, соціального життя. Бо на острій переломі життя цілого на-роду стає особливо ясно видно, які класи народу примують до тих чи інших цілей, якою силою вони володіють, якими сред-ствами вони воюють.

ЛЕНІН В ДВОХ ОСВІТЛЕННЯХ.

Російський письменник сві-тової слави Максим Горький ще в 1920 році написав невелику характеристику Леніна. Подемо цікавіші уривки:
— "Я не маю наміру говори-ти промови в обороні або для оправдання Леніна. — мені це непотрібне, так само, як і Йо-му.
Я повинен сказати, що мої о-собисті симпатії до В. І. Лені-на не грають ніякої ролі в ту хвилину, коли я пишу про него. Я дивлюся на него, як на істо-ту, що підлягає моїй observa-ції нарівні з усіми іншими людьми і явищами, котрі не мо-жуть не цікавити мене, як письменника.
Ось цей чоловік говорить промову на зборах робітників, — він говорить надзвичайно простими словами, залізною мовою, з зьогікою топора, але — в його суворих словах я ні-коли не чув ні грубої демаго-гії, ні неспамчної хвальковато-сті гарної фрази. Він говорить завжди одні: про необхідність зніщити в корінь соціальну нерівність людей і про дороги до цього. Ця старинна фраза звучить в його устах різко, не-примиримо; завжди відчуваєш, що він неохотно вірить в неї, і відчуваєш, яка спокійна йо-го віра — віра фанатика, але фанатика ученого, а не метафі-зика, не містика. Мені здається, що йому майже не цікава індивідуальна людина, він ду-має тільки про партію, маси держ-ави, і тут він володіє даром предбачування, геніальним від-чуванням мислителя-досвідчав-ця. В нього є та щаслива дум-ка, яку осгається тільки на-пруженою, непереривною пра-цею.

Один Француз запитав мене: — Чи не думаєте ви, що Ленін є думаючою гільотиною? Я відповів: — Роботу його думки я по-рівняв-би з ударами молота, який володіючи зором, до цен-тру розбиває те, що давно пораз-ницьтві.

...Часами нахабність уяви, властива всім літературним ар-тистам, ставить перед мною та-ке питання:
— Як бачить Ленін новий світ?
І перед мною розкривається величава картина землі, пре-гарно оброблена працюю віль-ної людини, в гігантській ізум-руд. Всі люди розумні і кож-ний відчуває особисто відві-чальність за все, що він витво-рює і що є довкола нього. Скрізь міста-сади, величаві бу-дівки, скрізь працюють на лю-дину покорені і організовані його розумом сили природи, а самий він — вісний — дійсний володар стихії. Його фізична енергія не витрачується бль-ше на грубу, чорну працю, вона переродилася в духову, всі сили її спрямована на розслі-дження тих основних питань життя, над рішенням яких завдяка бореться безуспішно людство. Облагороднена техні-чно, зрозуміла соціально, праця стала насолодою для людини. Дійсно визволений розум лю-дини — найдорогоцінніший початок в світі — і, дійсно, роз-ум став неустрашимим...

Неустрашимість розуму і го-стра проникливість в області політики є основними чертами характеру Леніна...
Не думаю, щоб я принісв Ленінові мріч чужі йому, не ду-маю, що я романтизую цього чоловіка, — але я не можу представити собі його без цієї прегарної мрії про майбутне щастя всіх людей, про світле, радісне життя. Чим бльший чоловік — тим сміливіша його мрія.
Ленін є бльшим чоловіком, чим хто небув ніший з моїх сучас-ників. Основна ціль цілого життя Леніна — загально-люд-ський добробут і він неминучо повинен добачувати у віддаї віків кінець того великого роз-витку, започаткованню якого неохотно служать вся його владя. Він — ідеаліст, якщо вложити в це поняття зєднання всіх в одній ідеї, в ідеї загаль-

ного добра. Особисте життя Леніна таке, що в епосі, де пе-рєвидають релігійні настрої, Леніна уважалиб святим.

Суворий реаліст, хитроум-ний політик — Ленін постепе-но стає легендарною особою. Це добре.

З глухих сіл Індії, переходячи сотні верст гірськими стежка-ми і сісами, тайно, ризикуючи життям, пробіраються в мі-сто Кабуа, до радянської місії, Індуси, замучені віковою нево-лею, приходять і питають:
— Що це таке Ленін?
А на другім кінці світу, нор-вежські робітники кажуть бай-дукому Росіянинові:
— От, Ленін, найчесніша лю-дина. Такого не було ще на землі.

...Розуміється, особисто про нього можна сказати значно бльше, як тут я сказав. Але ме-ні перешкоджає скромність це-го чоловіка, в якого цілком не-має честолюбства. Я знаю, що й це, що тут сказано, покажеться йому диншим, перебільшеним і лишнім... Але нехай він смі-ється, він це тим добре робить, але я надіюсь, що ті, які пере-читують ці рядки, перечитають не без користі для себе.

Максим Горький.

Англієць Джордж Ленсборі, теперішній посол до британь-ського парламенту, в 1920 році відвідав Леніна і описав описав свої вражіння в довій статті. Містимо тільки характеристич-ні уривки:
— "Я відсвяткував день моїх уродин відвідуванням Леніна. По-старіюся описати мої особисті вражіння, які зробив на мене цей чоловік — найбільше лю-блений і найбільше ненавидже-ний в світі — особистість яко-го мала таке великасоке зна-чення підчас революції.
Я стрічався з державними му-жиками всіх країв і я добре знайомий з ними, які правлять нашим власним краєм. Між ни-ми нема ні одного, який мігби перевищити своїми здібностями і знанням, чеснотою своєї цілі і мужністю цього чоловіка, який сьогодні є вловнователем і провідником народу Росії.

Ми ніколи перед тим не стрі-чалися з собою, помимо того від першої нашої хвилі зустрічі, між нами було взаємне довіря і шира овертність. Він говорив цілком вільно і без застере-жень про питання приватної і публічної політики. Було яс-но, що він нічого не скривав.
В його способі поступован-ня і рухах, нема цілком нічого

такого, як в звичайних держав-них мужів; він й не старється наслідувати їх. Окруження йо-го зовсім просте і діловите. Не-ма тут слуг, або, як їх звать "дьюкаїв", лише кілька писа-рів, що сповняють роботу в йо-го департаменті.
Мушу сказати, що він працює безперервно весь час, за ви-мком хвиль відпочинку сну. Що дві або три мінуту його кличуть до телефону.
Одягається він, як простий робітник. В нього гарні очі, якими дивяться він просто на вас, часами з химерним, про-шнваючим виразом, наче хотів-би відкрити, чи це криється де-що невисказане поза вашими словами. В них видно також вираз заподадливої авідності; дивлячись в них, ви пізна-єте, що він мусить любити ді-тей.

Однак його визначна черта — така визначна, що відбав-ляється в усій його зовнішності, — це його залізна воля і рішучість. Для всіх нас, які готові на компроміси (уступки), він має лише глибоку погорду, а рахується він тільки з тими, які для справи готові на все.
Він вірить, що найкращим способом до як найшвидшого довершення зміни, для всіх, хто бажав інтернаціонального соціалізму, треба так робити і так говорити, не зважаючи на всі особисті інтереси. Він все так робить і так говорить. Він зробив на мене вражіння чоло-віка, який пішов-би так само спокійно на смерть, як на засі-дання свого кабінету.
Його метою в життю є ви-зволення робітників цілого сві-та з неволі наемного рабства і капіталізму, та встановлення Інтернаціоналу. Він є втілен-ням відомого каича:
— "Весь світ — мій край, весь людський рід — мої брати, робити добро — моя релі-гія".

Думати про Леніна, як про щирокожуду особу — є дуже смішним.
Я пишу так про нього не то-му, що ми годимось у всіх пи-таньях — в деяких основних питаннях ми не годимось — але я вмію пізнати добру люди-ну, коли таку зустріну і вмію оцінити її діла, і її слова.
Ленін виказався великим — самовідреченим воємком і вождом в одній справі, для якої, по моїй думці, варта жити, зма-гатися і умерти — справі збуду-вання правдивого Інтернаціона-лу дорогою заміни капіталізму — соціалізмом...
Дж. Ленсборі.

АТЕНТАТ НА ЛЕНІНА В МОСКВІ 1919 Р.

П'ятниця. А п'ятниця в ті ча-си обовязково з мітингом. В дома холодно й мерзла барабо-ла, а на мітингу загірється і про-голод забудеш.
Це до дзвінка, коли робіт-ники збились около умиваль-ника, хтось зацікавився:
— А що, Ліч до нас на за-вод путьовку (перепустку) од-ержав?
— Гранатний корпус відчинив-ся і чорна, бурхлива фляга хли-нула до заводської трибуни.
— Не напийрайте на ворота! Відорвете!
Заводи - сусіди, мешканці прийшли подивитись, цілий район в однім гранатнім кор-пусі.
Але чому в цій одноманітній чорній масі виділяється жен-щина, яка надуживає папірос? Вона хвилюється.
— Спитати?
— А ось матрос і гімназист. Провірити?
— Не-е-хай. Мало там хто. Мітинг був розпечений. Звер-нув увагу автомобільний гу-дло і десятки голосів, що бль-ше до виходу, закричали:
— Ліч, Ліч, Ліч прихай!
Слухали, як слухають Ліча. А коли він кінчив, проходив до дверей, на ходу одіваю-чись.
Задержав гімназист, що звер-нувся до Ліча з питанням.
— Чорний कुсьєл людської ма-си відорвався від загальної провідної свого любимого вождя до автомобіля, але коло

сходів, при виході, розтанув-ся матрос. "Зачепись і упав".
В заводським подвір'ю дві женщины також до Ліча з пи-таньям:
— А чому на залізній доро-зі у нас муку ссифікували?
Ліч вислухав, але не успів відповісти.
Чотири стріли повалили йо-го на землю.
Всі розтерлялись. Хто міг спо-діватися такого удару і в та-ких обставинах. Не розтеряться робочий завод та Іванов і ді-ти, що бавились в дворі.
— Ось вона, в ворота побіг-ла, — кричали вони до Іванова. Спам'яталась і вся маса та чорною лентою розтягнулась за втікавшою убійницею.
Страшне було обурення ро-бітників.
— Не зачіпати! — стріляючи в повітря, обороняв убійницю від розюшеної маси тов. Іва-нов.
— В коло!
І многочисленний мітинг за-москворецьких робітників, ор-ганізованим колом охороняв убійницю від розправи.

Два місяці пізніше і також в п'ятницю, коли частина ро-бітників прикрашувала дере-вяний монумент, побудований на місці атентату, а-решта ро-бітників були в тим-же гранат-нім корпусі на черговім п'ят-ницьким мітингу, до заводу ти-хо підїхав автомобіль з виду-жаним Лічем.
На цей раз Володимир Ліч

Не бітєсь ініціативи і само-стійности мас, довіртєсь ре-волюційним організаціям мас — і ви побачите у всіх областях державного життя таку саму силу, величність, непобід-ність робітників і сєлян, яку вони показали в своєму обє-днанню і пориві проти корні-ловщини.
Н. Ленін: "Лекція революції".

приїхав, певно, без перепуст-ки, тому, що на другий день райком питає:
— Чи був у Вас Володимир Ліч?
Так закінчив своє оповідан-ня очевидець атентату на жит-тя Володимира Ліча тов. Іва-нов.

Д. Курін.

ІЗ ЗІЗНАНЬ КОНОПЛЕВОЇ.

Соціал-революціонери, пар-тія дрібногo міщанства, втра-тивши владу і вплив на маси, рішила пісткється за це на пе-редових провідниках комуні-стів.
За часів царизму, та партія вславила своїми атентатами на ріжних царських катів-міні-стрів, а відтак рішила ужити того самого средства боротьби на тих людей, які не допусти-ли до здійснення дрібно-мі-щанського царства в Росії.

Так від їх руки згинув Воло-дарський, убитий ізза угла, ко-ли вертався з передвнборчого робітничого мітингу в Петро-граді; так від руки людини, спорідненої есерам партії "на-родних соціалістів", Канєісе-ра згинув другий провідник комуністів Уріцкій. Атенат партії ес-ерів на Леніна був її останнім атенатом і з тим атенатом вона, як партія пе-рестала існувати.

Ось що між иншим розпо-віда на суді над соціал-револю-ціонерами в Москві 1922 року учасниця атентату на Леніна Лідія Коноплева:
"На однім зі зібрань відділу (боевої організації партії ес-ерів) постановлено було пи-тання, на кого перше виконати атенат: В. І. Леніна чи Л. Д. Троцького. Рішено було вико-нати атенат на того, кого пер-ше буде стрінуто у відповід-ний для виконання акту час. Для атентату ми рішили вико-ристати мітинги, котрі регуляр-но кожної п'ятниці відбувалися у всіх районах Москви. Три тижні під ряд відідували ми всі мітинги. Першого тижня боевики, уоружені револьвера-ми (системи у нас були: бра-нини, мавзери, штейр, парабел-люм), були розпределені по мітингах, але коли оден з бое-виків, намечений відділом як виконавець, зустрів В. І. Лені-на і не вистрільов до него, то на другий тиждень ми змінили систему. На чолі виконавців було намечено кілька осіб, а власне Фані Капала, я і Ко-злов. Кожний з виконавців об-язував кілька мітингів. Але то-му, що не була ризика, що пе-рєзжачучи з одного місця на друге, можна або спізнитись, або Ленін може приїхати піз-ніше, після відїзду виконавця (на другу п'ятницю В. І. Ленін не виступав зовсім), то в тре-тью п'ятницю, 30. серпня, орга-нізація була така: виконавці повинні були стрєчи в умов-лєних пунктах: Фані Капала — в районі Замоскворічча, я — в районі Олександрівської станції, Олександрівського На-родного Дому і Козлов — в рай-оні Басманних. Інші боевики були розпределені по всіх мітин-гах, а вразі приїзду на оден з них В. І. Леніна повинні були повідомити районного вико-навця.

В. І. Ленін приїхав до Шіпок і Фаня стріляла до него. Всі три кулі були затроєні (у всі-трох виконавців перші три кулі в револьвері були над-плені навхрест і затроєні "ку-р'єр", який лишився у мене від першо-мартівської організа-ції).

На другий день після атен-тату Фані Капала появилася о-фіційна заява від імені партії, що ні одна партійна орга-зація не брала участі в атен-таті на В. І. Леніна".
Значить трусувие есерівське плем'я злякалося діл своїх і почало відхр'шуватись. За-мість Леніна та партія убива-ла саму себе.

Не бітєсь ініціативи і само-стійности мас, довіртєсь ре-волюційним організаціям мас — і ви побачите у всіх областях державного життя таку саму силу, величність, непобід-ність робітників і сєлян, яку вони показали в своєму обє-днанню і пориві проти корні-ловщини.
Н. Ленін: "Лекція революції".

ВІДПОВІДЬ ЛЕНІНА БУРЖУЯМ НА П'ЯТЬ ПИТАНЬ.

Один американський журналіст (співробітник газет) предположив в 1918 р. Ленінові по телеграфу п'ять питань і просив на них відповіді.

Ленін відповів:

"Відповідаю на поставлені мені п'ять питань з умовою виконання обидвох, яка має бути дана мені в письмі, що моя відповідь повністю буде надрукована в газетах, числом поперех сто, Злучених Держав Північної Америки".

ПЕРШЕ ПИТАННЯ.

Чи описала Російська Радянська Республіка якісьдбрі чи великі зміни в першій програмі внутрішньої і зовнішньої політики і в свою економічну програму? Коли і які?

ВІДПОВІДЬ ЛЕНІНА.

Радянське правління мало не програму поступових реформ, а революційну програму. Реформи — це уступки, які одержують працюючі від пануючої класи при задержанні її панування. Революція є повалення пануючої класи.

Тому програми реформ складаються звичайно з багатьох окремих пунктів. Наша революційна програма складалася, власне кажучи, з одного спільного пункту:

Скнення ярма поміщицької і капіталістичної, скнення із влади, визволення працюючих мас від тиранії експлуататорів.

Окремі деякі заходи, спрямовані до здійснення цієї програми, часами підпадали змінам. Перечислення їх «збралоб» цілий том.

Вкажу лише, що є один спільний пункт нашої правительственої програми, котрий викликав, можливо, найбільше число змін поодиноких кроків. Це пункт — *зломання опору експлуататорів*.

Після революції 25 жовтня (7 листопада) 1917 року ми навіть не замкнули буржуазних газет, а про терор не було й мови. Ми звільнили не лише багатьох міністрів Керенського, але й вояків проти нас генерала Краснова.

Лише після того, як експлуататори, т. є. капіталісти й поміщики, почали розвивати свій опір, ми почали систематично крок за кроком, здшувувати його аж до терору.

Це було відповіду робітничої класи на такі поступки буржуазії, як спільний заговор з капіталістами Німеччини, Англії, Японії, Америки і Франції для привертання влади експлуататорів в Росії, як підкуп англо-французькими грінми Міннергайма, Денікіна і інше, тому подібне.

Один з останніх заговорів, що викликав «зміну», власне зміщення терору проти буржуазії в Петрограді, був заговор буржуазії про аядку Петрограда, захоплення офіцерами-заговорниками Красної Горки, підкуп англійськими й французькими капіталістами служачих в швейцарським посольстві поруч з багатьма російськими служачими і ін.

ДРУГЕ ПИТАННЯ.

Яка тактика (спосіб діяння) Російської Радянської Республіки у відношенні до Афганістану, до Індії і до інших мусульманських країн поза кордонами Росії?

ВІДПОВІДЬ ЛЕНІНА.

Діяльність нашої Радянської Республіки в Афганістані, Індії і інших мусульманських країнах поза кордонами Росії така сама, як наша діяльність серед багатовірних мусульман і інших персійських народностей внутрі Росії.

Ми дали можливість, наприклад, башкирським масам встановити автономну республіку внутрі Росії. Ми всіма способами помагаємо самостійному свободному розвитку кожної народності.

Ми помагаємо збільшенню і розповсюдженню літератури на рідній для кожного мові. Ми переводимо, пояснюємо і розповсюджуємо нашу Радянську Конституцію (основний закон).

Наша конституція має нещастья — подобається поверх мільярдами жителів землі, що належать до колоніальних, т. є. залежних, поневолених, неправопних народностей, — подобається більше, чим західно-європейська і американська конституції буржуазних, будь-то би «демократичних» держав.

Чому так? Тому, що західно-європейська і американська конституції зміцнюють приватну власність на землю і капітал, т. є. зміцнюють гніт капіталістів над працюючими своєю країною і над сотками мільйонів в колоніях Азії, Америки і ін.

ТРЕТЄ ПИТАННЯ.

До яких політичних і економічних цілей стримате ви у відношенні до Злучених Держав і Японії?

ВІДПОВІДЬ ЛЕНІНА.

У відношенні до Злучених Держав і Японії ми стримимо перше все до того цілі, щоби відбити їх нахальний, алочний, рабінчий наступ на Росію, який служить тільки для їх збогачення.

Обидвом цим державам ми много раз і торжественно предкладали мир. Але вони навіть не відповідали нам.

Вони дальше провадять війну з нами, помагаючи Денікіну і Колчаку, рабуючи Мурман і Архангельськ, спустошуючи і руйнуючи особливо Східну Сибір, де російські селяне ставлять героїський опір робітничкам капіталістам Японії і Північно-Американським Злученим Держав.

Наша дальша політична і господарська ціль в відношенні до всіх народів, в тім числі і Злучених Держав і до Японії — один.

Братній союз з робітниками і з працюючими всіх країн без винятку.

ЧЕТВЕРТЕ ПИТАННЯ.

На яких умовах згодились би ви заключити мир з Колчаком, Денікіном і Маннергаймом?

ВІДПОВІДЬ ЛЕНІНА.

Умовини, на яких ми згодимося заключити мир з Колчаком, Денікіном і Маннергаймом, ми вповні точно, ясно, писемно предкладали много раз, наприклад, п. Буллїту, котрий вів переговори з нами і зі мною особисто в Москві, від імені правління Злучених Держав, в листі до Нансена і т. ін.

Не наша вина, если правління Злучених Держав і інших країн боються надрукувати повністю ці документи, ховаючи від народа правду.

Пригадую лише нашу славу умовини: ми готові заплатити довги Франції і іншим державам, тільки би ми було на ділі, а не лише на словах, т. є., щоби він був формально підписаний і затверджений правліннями Англії, Франції, Злучених Держав, Японії і Італії.

Денікін, Колчак, Маннергайм і інші — лише звичайні лаячки в руках цих держав.

П'ЯТЕ ПИТАННЯ.

Що мали би ви ще подати до відома публічної думки Америки?

ВІДПОВІДЬ ЛЕНІНА.

Найбільше за все а хотів би дати до відома публічної думки Америки слїдує:

Був час феодалізму (панщини), коли працюючі находились в рабським положенню в князів, шляхти-поміщиків, єпископів і монастирів.

В порівнянні до цього феодалізму час капіталізму був все-світньо історичним кроком вперед по шляху «свободи», «рівності», «демократії» (народовластїя).

Але поруч з тим капіталізм був і лишається *нашим рабством*, поневоленням мільйонів працюючих робітників і селян незначній меншості сучасних рабовласників, поміщиків і капіталістів.

Буржуазна демократія змінила форму, зовнішній вид цього економічного рабства, створила особливо блискуче прикриття для него.

Але вона не змінила і не могла змінити його суті. *Капіталізм і буржуазна демократія є нашім рабством*.

Величезні успіхи техніки, вавгалі, а шляхів сполучки зокрема, величезний зріст капіталу і банків зробили те, що капіталізм довір і перерів.

Він пережив себе. Він став найбільшою колосою людського розвитку.

Він зійшов до беззасторожності пановання гуртка мільярдєрів і мільонерів, котрі пхають народи на різню для вирішення питання про те, чи вімецькій, чи англо-французькій зграї капіталістичних хижаків повинна дістатися рабінча здобич, власт над колоніями, управління підбитими країнами і т. ін.

Підчас війни 1914—1918 рр. десятки мільйонів людей убито і локалічно власне через те і тільки через те.

Свідомість цієї істини з нестримною силою і шкєрістю поширюється серед мас працюючих у всіх країнах.

І це тим більше, що війна викликала *всюди* нечувану руйну, і за війну *всюди* треба платити проценти за довги, в тім числі і народам «побідникам».

А що це таке ці проценти? Це є мільярдова дань панам мільярдєрам за те, що вони були так добрі, дозволили десяткам мільйонів робітників і селян уживати і калїтити оден другогю для вирішення питання про розподіл прибутків капіталістів.

Гнібїл капіталізму неминує. Революційна свідомість мас росте всюди. Про це говорять тисячі призаказ. Один з невідатних, але дуже наглядних дїл обивателя — романи французького письменника Анрі Барбюса, котрий пішов на війну, будучи найсвокіїнцизм, екстремним, покірним законнодїрним буржуєм, обивателем, а потім написав книжки проти буржуазної війни.

Капіталісти, буржуї можуть, в ліпшій для них разі, лише відтатути побїду соціалізму в тій чи иншій поодинокій країні ціною вимордування соток тисяч робітників і селян, але спасти капіталізм вони не можуть.

На зміну йому прийшла Радянська Республіка, котра дає владу працюючим і тільки працюючим. Вона доручє руководство їх визволенням робітничій класі, вона усуває приватну власність на землю, фабрики і інші средства продукції. Адеж-ж ця приватна власність є жєрелом експлуатації немогими многих, жєрелом рабівшчих війн між народами.

Побїда Міжнародної Радянської Республіки забезпечена.

На закінчення скажу ось що: Американські буржуї обирають народ, хвалляться свободою, рівністю, демократією в своїй країні.

Але ні ті буржуї і ніякі інші, ні одне правління в світі не зможе згодитися, побітьсья згодитися на суперництво з нашим правлінням на основних дїйсній свободи, рівності і демократії.

Припустимо, договір забезпечує за нашим правлінням і за яким хочете іншим свободу обміни... брошурами, книжками, що видаються від імені правління на якій загодю мові і містять зміст законів даної країни, зміст конституції з поясненням її зверхности над іншими.

Ні одно буржуазне правління в світі не осмілиться піти на такий мирний, свободний, рівний, демократичний договір з нами!

Чому? Тому, що всі правління, крім радянських, держаться поневоленням і обманом мас, але велика війна 1914—1918 рр. розбила великий обман.

ЛИСТ ЛЕНІНА ДО УКР. РОБІТНИКІВ І СЕЛЯН.

В січні 1920 року, як Червона Армія вела боротьбу з бандами царського генерала Денікіна, Ленін написав до українських робітників і селян слїдуєчий лист:

«Червоні війська заняли Київ, Подтаву, Харків і побїдою йдуть на Ростов. Необхідно знити Денікіна, щоби забезпечити себе від найдрїбнішої можливості нового навалу на Україну. Панування Денікіна на Україні було так само тяжким, як панування Колчака в Сибїрі. Тяжка наука Денікіна наведе і українських робітників та селян на більш ясне зрозуміння завдань радянської влади, на зрозуміння не-обхідности твердого опору. На Україні, як також і в Росії треба цілковито знити панське землеволодіння.

Крім цього завдання та інших завдань спільних Росії і України, виникає питання, яке заслугує в цей час на особливу увагу, питання національне, — чи бути Україні окремою незалежною радянською республікою, злученою з російською федераці, чи злитися Україні з Росією в одну радянську республіку?

Незалежність України визна-на Всеросійським Центральним Виконавчим Комітетом і Російською Комуністичною Партією. Остаточо вирішити питання, чи злитися Україні з Росією, чи залишитися незалежною, чи бути в федеративному звязку, — має рішити Всеукраїнський Зїзд Рад робітників і селян.

Як-же треба вирішити це питання? З точки погляду інтересів працюючих, ми, вороги національної ворожнечі, національних суперечок, національного відокремлення. Ми праємо до тісного об'єднання і цілковитого злуки робітників і селян всіх націй всього світа. Капіталізм поділяв народи на невелике число тих, що стоять вище над іншими, і на велике число тих, яких поневолюють, тих, які залежать від інших. Віками збирали в собі поневолені нації багання визволення від великодержавних націй, такі, як нація українська, від таких, як нація російська. Ми хочемо добровільного союзу націй без ніякого насильства. Не треба забувати, що буржуазія завжди праєму грати на національних струнах. Там, де починається націоналізм, там сяєтьку контрреволюція. У розездне тісний союз російських і українських селян та робітників, той помагає денікіністам і капіталістам усього світа.

Тому ми, російські комуністи, повинні з великою увагою і суворістю знити в своїх колах найдрїбніші прояви російського націоналізму, йти на уступки при незгодах з українськими комуністами, боротьбістами, коли справа торкається національного питання. Але коли справа торкається пролетарської боротьби, тоді російські, українські а також комуністи інших націй повинні бути вертними і завзятими.

Перемогти Денікіна, знити його, це однокра задача російських і українських робітників та селян».

Н. Ленін.

Сїчень 1920.

ПЕРЕСТОРОГА.

Кременчук, Б. К.

Товариші Робітники!

Подаеться вам до відома, що організація п. н. «Індустріальні Робітничі Сїти» викликала страйк в лісових кємпах в дїстрікті Кременчук і на головній лінії (меїн лїна) докрузи міста Голден, як також сподаеться стїгнути робітників з Гренд-Тронк лїани. Страйкуючі домагаються від лісових баронів встановлення 8-годинного дня праці, \$4.00 як середньої плати а також і увільнення політичних асторозі і не дайте себе обдурити тим баронам, бо вони стараеться спроводити робітників з інших провінцій, щоби тим самим зломити страйк. Пам'ятайте товариші робітники, що ми борємось не тільки самі за себе. Коли ми виберемо короткий день праці і більшу платню, то це буде побїда для всіх робітників.

Іван Канюка.

СПЕЦІАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ У.Р.Д. В ВІННІПЕГУ!

Подаеться до відома всім членам відділу Українського Робітничого Дому в Вінніпегу, що спеціальні збори відділу вїдбудуться в неїдлю, 27. сїчня о год. 2.30 по полудні в Укр. Робітничім Домі.

Обовязком кожного члена відділу прибути на ці збори. На зборах цих будеться обговорювати програму V. зїзду Стос. У.Р.Д.

Заряд.

НЕБУВАМ НЕБУВАМ

НАГОДА!

Найкращі в світі інструменти Гісона на продаж за дуже низьку ціну.

МАНДОЛІНА

завсім нова, регулярна ціна \$116.43, на продаж за \$98.00.

ГІТАРА

завсім нова, регулярна ціна \$116.43, на продаж за \$105.

Оба інструменти в тердах, трєлах, вистелених внутр пухом футералх. Продаються з втратою з конєчности.

Згодїться або пишїть до:

P. M. — Ukr. Labor Temple
Cor Pritchard & McGregor
Winnipeg, Man.

ПОШУКУЮ свогого країна Юрка Косовича (сина Дмитрового), з села Зїбнївки, повіт Сїтин, Галичина. Має перебувати десь в Торонто, Ont. Маю дуже важні листи для него з старого краєу. Кто знає би його адресу або він сам, прошу написати до:

John Kabanuk
17 Gerrard St.
Hamilton, Ont.

НА ПРОДАЖ фарма (160 акрів) в околиці Порчіно. Фарма в досить вигідному положенню. Оранції є 80 акрів, а рєшту можна легко зорати. Лише 2 мил до найближшого містечка, де є два елеватори, почта і школа; пїстора мил до школи, 10 мїл до Вєргина. Може продати разом конї, рогову худобу і машинерію. Всі фермерські знаряддя, в добрім стані. Кернїна близько хати, води є подостатком. Продам по уміркованій ціні. Інтересовані зволять зголошуватись лістовно або особисто на слїдуєчу адресу:

H. Ptryk
Inland, Alta. (9)

ПОШУКУЮ Івана Горїлчука з села Дорошівськ, повіт Застава, Буковина. Має перебувати десь в майнах північної Аберті. Маю для него важні старожерні справи. Прошу товаришів або його самого подати мені його адресу. Пшїть:

Nick-Kroetor
Hillerest Mines, Alta. (10)

ПОШУКУЮ в важній справі свого брата Івана Коїнка з Болехова руського, повіт Долина. Вїшав до Канади 1920 року. Прошу писати до мене на таку-адресу:

Wolodymyr Konyuk
voj. skl. a dilenska rota
v Dejviceh, Praha,
Czechoslovakia.

ПОШУКУЮть кренних і знайомих саїдуєчий стрїпш У.Г.А. в Чехословаччині:

1) Ласовський Іван з Самбора, син Антона і Анастасї з дому Галок.
2) Малуш Микола з Жидчєва, син Грїцька.
3) Галушка Грїнь з Добромїля, се-ло Ляшко, син Васїля.

Адреса:
Praha-Karlın, Zizkovy kasarna,
ukraj. oddel e. VI.,
Czechoslovakia.

НА ПРОДАЖ фарма: 160 акрів, хата, стайня, комора. 10 акрів виробленої землі, рєшта ліс. Подєкуди є по грїхи сїно. Добра вода до пїня. Фарма в положенню між самими Українцями. Гарний мїж самими Українцями. До сїєн-арської залїзничої станції лише 4 мїл. Інтересовані хай пишуть на слїдуєчу адресу:

Mike Raebhyk
P.O. Trembrándt, Man. (11)

ПОШУКУЮ товариша Петра Івановича з села Васловїчї, повіт Чернівець, Буковина. Має перебувати в Торонто або околиці. Кто знає би його адресу або він сам хай напише до:

K. Kostyniuk
Osear, Ont.
via Fort William (10)

ХТО знає би де жєне Микита Сутїпч з Коїнох, повіт Берєзиди, Сх. Галичина, хай напише про це до мене, Федєя Горбаня Мєсного з того ж села. Моє адреса така:

Teodor Horban
Gr. Kemplack
bei Wenden, Kr. Rastenburg
Ostpreus, Germany

ПЕРШИЙ РАЗ НА СЦЕНІ В КАНАДІ!

ДРАМАТИЧНО-СПІВАЦЬКИЙ ГУРТОК ПРИ ВІД-ДІЛІ СТОВ. УКР. РОБ. ДІМ

відограє

В СУБОТУ, ДНЯ 26-ГО СІЧНЯ 1924 Р.

В УКР. РОБІТНИЧИМ ДОМІ В ВІННІПЕГУ

драму в 5-ох дїях з танцями з під пера І. Сургуєва п. н.:

ОСІННІ СКРИПКИ

Штука ця ставиться перший раз в Вінніпегу в новій, наскрїзь житєвій постановці. В нїй представлено дуже природно життя людей, що прожили свій вік і чують близьку старість, близьку осїнь життя, чують сумну мелодію осінніх скрипок. В європейських театрах цю штуку грали цілком довгими роками. Кто не побачить її, буде дуже жалувати. Драм.-Спів. Гурток докладає всіх старань, щоби штука вийшла найкраще, при оновлєних декораціях. Тому не пропусайте нагоди! Приходїть, як найчисленнїше! Перекажуть своїм знайомим!

ПОЧАТОК ТОЧНО О ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ.

ЦІНИ МІСЦЬ: 55, 40 і 27 ЦЕНТІВ.

Тикети можїть набити кожного вечера в Укр. Роб. Домі, а в день представлення при касі.

СТАРАННЯ ДРАМАТИЧНО-СПІВАЦЬКОГО ГУРТКА ПРИ СТОВ. УКР. РОБ. ДІМ В ВІННІПЕГУ

устроєтьсья

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 27-ГО СІЧНЯ 1924 Р.

В УКР. РОБІТНИЧИМ ДОМІ В ВІННІПЕГУ

КОНЦЕРТ

В програму концерту входять: деклямації дїтей і дорослих, виступи мішаної мандолинової оркєстри, дітєчого і дівочого хору в супроводї гри на мандолинах а також мішаного хору, гра на пїанї, дуєт і т. д.

Програма цікава.

ВСТУП ЗА ДОБРОВОЛЬНИМИ ДАТКАМИ

ПОЧАТОК ТОЧНО О ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ.

ПРІХОДІТЬ ГРОМАДНО НА ОЗНАЧЕНІЯ ЧАС!